

Sygn. akt II AKz w 236/23

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Robert Pelewicz (del.)

Protokolant: Luiza Borończyk-Saczka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Henryka Stawickiego

po rozpoznaniu w sprawie

W. Ś.

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 25 stycznia 2023 roku, sygn. akt IV Kow 2791/22

w przedmiocie odmowy udzielenia przerwy w wykonaniu kary

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1/ zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

2/ zwolnić skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 stycznia 2023 roku, sygn. akt IV Kow 2791/22, Sąd Okręgowy w Kielcach odmówił udzielenia skazanemu przerwy w wykonaniu sumy kar:

- 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 8 maja 2018 roku, sygn. akt VI K 37/18, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 28 listopada 2018 roku, sygn. akt IX Ka 1390/18;
- łącznej 6 lat pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 3 marca 2022 roku, sygn. akt III K 141/21 [k. 33-34].

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca skazanego, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który wywarł wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, że w sprawie brak jest podstaw do udzielenia skazanemu przerwy w karze.

Podnosząc zarzut odwoławczy obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez udzielenie skazanemu wnioskowanej przerwy w wykonaniu kary. Alternatywnie skarżący obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji [k. 35-38].

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 153 § 2 k.k.w. sąd penitencjarny może udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste. W orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Krakowie wskazywano już wielokrotnie, że ważne względy rodzinne, jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, to okoliczności uzasadniające uznanie sytuacji najbliższej rodziny skazanego za ciężką, nadającą się do poprawienia wyłącznie przez obecność osoby skazanej i jej osobiste starania. Jednocześnie ważnych względów rodzinnych nie można mylić z naturalnymi skutkami odbywania kary pozbawienia wolności, a do takich należą w szczególności: zerwanie więzów rodzinnych, bądź pogorszenie sytuacji materialnej lub osobistej członków rodziny skazanego. Powyższe przypadki stanowią bowiem oczywiste następstwa wykonywania kary o charakterze izolacyjnym, które dotyczą znakomitą większość rodzin osób osadzonych w zakładach karnych. Poza zatem sytuacjami skrajnymi, gdy osadzenie skazanego w zakładzie karnym pozbawiałoby jego najbliższych jakichkolwiek źródeł utrzymania czy wsparcia, nie mogą one stanowić podstawy udzielenia przerwy w wykonaniu kary.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Kielcach trafnie uznał, iż sytuacja rodzinna skazanego w żaden sposób nie przemawia za udzieleniem wnioskowanej przerwy w odbywaniu sumy wymierzonych mu kar izolacyjnych. W świetle sporządzonego wywiadu środowiskowego jednoznacznym było, że jego najbliższa rodzina, w tym jego była partnerka K. K. wychowująca małoletnie dziecko, nie znajduje się w trudnym położeniu, wymagającym niezwłocznej, osobistej obecności skazanego. Zwłaszcza, że obowiązek alimentacyjny na rzecz syna skazanego realizuje jego matka H. Ś. (k. 64). Ponadto z wyjaśnień skazanego wynika, iż nie jest już w związku z K. K.. Jeszcze przed osadzeniem zamieszkiwali osobno, ona też zajmuje się wychowaniem i opieką wspólnego dziecka. Pracuje zarobkowo, może liczyć na wsparcie swojej matki, mieszkającej w tej samej miejscowości. Nie wymaga zatem pomocy materialnej, zaś podnoszone przez obrońcę skazanego okoliczności dotyczące stanu jej zdrowia nie zostały w żaden sposób udokumentowane.

Podkreślenia wymaga, że argumentacja zażalenia powiela w większości okoliczności wskazane przez obrońcę skazanego we wniosku oraz poddane ocenie przez Sąd Okręgowy, a wyeksponowane w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia. Rozpoznając zażalenie obrońcy skazanego i odnosząc się do argumentacji przedstawionej w jego części motywacyjnej - Sąd Apelacyjny miał na względzie przede wszystkim fakt, że w sytuacji osobistej, zdrowotnej i życiowej skazanego nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby wystąpienie przesłanek z art. 150 § 1 k.k.w. w zw. z art. 153 § 1 k.k.w., a z punktu widzenia art. 153 § 2 k.k.w. należy przypomnieć skazanemu na wstępie opisane przesłanki udzielenia przerwy, iż oczywistym jest, że ważne względy rodzinne, jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonaniu kary, to okoliczności uzasadniające uznanie za ciężką taką sytuację życiową najbliższej rodziny skazanego lub samego skazanego, która nadaje się do poprawienia wyłącznie przez osobiste starania skazanego i jego osobistą obecność na wolności. Tymczasem uzupełniające postępowanie dowodowe wykazało, że powody, które przedstawił skazany zarówno we wniosku sformułowanym przez jego obrońcę, w toku przesłuchania przed Sądem Okręgowym w Kielcach, jak i w zażaleniu obrońcy, nie mogły być za takie uznane.

Z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej nie wynika bowiem, aby matka skazanego – mimo występujących u niej problemów zdrowotnych - była osobą niesamodzielną, niezdolną do samodzielnej egzystencji i wymagającą stałej pomocy osób trzecich. Bezspornie cierpi ona na szereg schorzeń, co jest naturalną konsekwencją jej wieku i doznanych w przeszłości urazów. Stwierdzić jednak należy za Sądem Okręgowym, iż trudno przyjąć, aby te dolegliwości na wypadek udzielenia skazanemu przerwy w karze ustąpiły, przy czym aktualnie matka skazanego samodzielnie funkcjonuje i nie wymaga pomocy innych osób w codziennych czynnościach. Planowany zabieg operacyjny, który w istocie służy usprawnieniu narządu ruchu nie jest zabiegiem generującym długotrwały brak możliwości samodzielnej egzystencji. W razie potrzeby może ona zwrócić się o wsparcie ze strony córki, której przepisała dom, a na której także ciąży przecież powinność opiekuńcza względem matki. Jej sytuacja materialna jest stabilna i w razie konieczności może zatrudnić prywatną opiekunkę, czy też skorzystać z pomocy instytucjonalnej. Co

jednak w tej ocenie najistotniejsze, to informacja kuratora sądowego, który podaje w wywiadzie środowiskowym, że H. Ś. „mimo wieku emerytalnego (ma (...) lata), nadal pracuje na kontrakcie jako lekarz internista w (...) w W..” (k. 64).

W konsekwencji powyższych ustaleń i rozważań brak jest podstaw do udzielenia skazanemu przerwy w karze. Sygnalizowana przez niego chęć podjęcia pracy zarobkowej w warunkach wolnościowych nie stanowi okoliczności uzasadniającej takie rozstrzygnięcie. Z kolei brak możliwości wypełniania powinności opiekuńczych względem dziecka czy matki jest naturalną i typową konsekwencją osadzenia w izolacji więziennej. Nie można także zapominać – jak słusznie konstatuje Sąd Okręgowy - że wskazane przez skazanego cele wykorzystania przerwy w karze należy traktować z rezerwą. Wcześniej dwukrotnie ubiegał się o przerwy w karze motywując swój wniosek złym stanem swojego zdrowia, ale Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ich uwzględnienia (k. 8-9).

Zażalenie obrońcy skazanego należało zatem uznać za niezasadne.

Ze względu na pobyt skazanego w zakładzie karnym i posiadanie zobowiązań finansowych, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. zwolniono go z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.